

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

DRUHÁ SEKCE

VĚC HOUBAL proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 75375/01)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

14. června 2005

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.

Ve věci Houbal proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové J.-P. COSTA, *předseda*,

I. CABRAL BARRETO,

K. JUNGWIERT,

V. BUTKEVYCH,

M. UGREKHELIDZE,

paní A. MULARONI,

E. FURA-SANDSTRÖM, *soudci*,

a paní S. DOLLÉ, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 24. května 2005,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 75375/01) směřující proti České republice, kterou dne 1. listopadu 1999 podal Soudu český občan pan Václav Houbal („stěžovatel“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Českou vládu (dále jen „vláda“) zastupuje její zmocněnec, pan V. A. Schorm.

3. Soud dne 30. září 2004 rozhodl oznámit stížnost vládě a v souladu s článkem 29 odst. 3 Úmluvy projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV

I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

4. Stěžovatel se narodil v roce 1943, bydliště má v Brně.

5. V letech 1993 až 1995 zahájil před českými soudy tři občanskoprávní řízení.

1. Řízení vedené proti České lékařské komoře

6. Dne 4. října 1993 zamítla Česká lékařská komora, a to konkrétně její okresní sdružení v Brně, žádost stěžovatele ze dne 26. července 1993 o vydání osvědčení k provozování soukromé lékařské praxe v oboru gynekologie. Stěžovatel toto rozhodnutí napadl žalobou u Krajského soudu v Brně. Soud jeho návrh dne 7. dubna 1994 odmítl s tím, že není ze zákona příslušný k přezkoumání tohoto druhu rozhodnutí.

7. Dne 3. června 1994 stěžovatel opětovně požádal Českou lékařskou komoru (dále jen „Komoř“) o vydání osvědčení. Dopisem ze dne 14. června 1994 byl uvědomen o tom, že rozhodnutí bude vydáno po shromáždění veškerých příslušných podkladů.

8. Dne 4. listopadu 1997 vydala Komora formální dokument, ve kterém sdělila, že rozhodnutím ze dne 10. června 1995 zamítla žádost stěžovatele o vydání osvědčení, protože nesplňoval požadované podmínky (jednalo se zejména o nedostatky v respektování etických zásad Komory). Tento dokument byl stěžovateli doručen dne 22. prosince 1997.

9. Stěžovatel se dne 16. ledna 1998 obrátil na Krajský soud v Ostravě se žalobou proti rozhodnutí ze dne 10. června 1995, v níž namítal formální vady rozhodnutí a jeho nezákonnost.

10. Krajský soud v Ostravě vyslovil dne 29. ledna 1998 svou nepřislušnost pro rozhodování ve věci a postoupil ji Krajskému soudu v Brně. V dubnu roku 1998 vyzval tento soud stěžovatele k zaplacení soudního poplatku a vyžádal si stanovisko Komory, které obdržel v červnu roku 1998.

11. Krajský soud v Brně dne 7. prosince 1998 návrh stěžovatele odmítl s tím, že napadené rozhodnutí nemůže být předmětem soudního přezkumu.

12. Na závěr jednání konaného dne 5. září 2000 Ústavní soud vyhověl ústavní stížnosti ze dne 5. února 1999, jíž se stěžovatel domáhal svého práva na soudní ochranu a v níž navrhoval zrušení rozhodnutí ze dne 7. prosince 1998. Ústavní soud k tomu uvedl, že Komora vydala rozhodnutí v postavení orgánu veřejné moci, a že proto opravný prostředek upravený zákonem může směřovat nejen proti osvědčením vydaným Komorou, ale také (a to především) proti jejím zamítavým rozhodnutím.

13. V návaznosti na nález Ústavního soudu zrušil Krajský soud v Brně dne 30. listopadu 2000 rozhodnutí Komory ze dne 10. června 1995 pro neurčitost výroku a nedostatek odůvodnění.

14. Dne 28. července 2001 vydala Komora stěžovateli požadované osvědčení zejména s ohledem na to, že na stěžovatele nebyla za posledních pět let podána žádná stížnost ohledně nerespektování lékařské etiky.

2. Řízení o zaplacení částky 152 985 Kč¹

15. Dne 20. ledna 1994 podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Brně, kterou se domáhal vydání platebního rozkazu vůči R. H.

16. V době od 1. června 1994 do 11. ledna 1995 se ve věci konala čtyři ústní jednání. Mezitím byl zamítnut návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření.

17. Rozsudkem ze dne 11. ledna 1995 soud nařídil R. H., aby stěžovateli požadovanou částku uhradil.

18. V březnu roku 1995 se žalovaný odvolal. Stěžovatel následně podal další dva návrhy na vydání předběžného opatření, kterým však nebylo vyhověno.

19. Po ústním jednání konaném dne 19. února 1997 změnil Krajský soud v Brně dne 26. února 1997 napadený rozsudek a návrh stěžovatele zamítl.

20. Dne 22. dubna 1997 podal stěžovatel dovolání. O tři dny později byl vyzván k zaplacení příslušných poplatků. Spis byl předán Nejvyššímu soudu v květnu roku 1997. Dne 10. září 1998 však byl městskému soudu vrácen z důvodu, že stěžovatel poplatky neuhradil. Městský soud dne 18. ledna 1999 vyzval stěžovatele k zaplacení poplatků a poučil jej, že

¹Přibližně 4 825 €.

pokud tak neučiní, bude řízení zastaveno. Stěžovatel svou povinnost splnil dne 11. února 1999 a spis byl dne 22. února 1999 znovu předán Nejvyššímu soudu.

21. Nejvyšší soud dne 16. listopadu 1999 napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu.

22. Ústní jednání před krajským soudem se konalo dne 19. dubna 2000. Dne 26. dubna 2000 tento soud zrušil rozsudek ze dne 11. ledna 1995 a vrátil věc městskému soudu.

23. Předsedkyně městského soudu v reakci na stížnost podanou stěžovatelem uvedla, že průtahy v řízení nebyly zaviněny jednáním soudce, nýbrž tím, že stěžovatel včas neuhradil soudní poplatek z dovolání.

24. Na jednání dne 1. prosince 2000 navrhla právní zástupkyně stěžovatele smírné vyřešení sporu. V březnu roku 2001 požádaly obě strany soud o poskytnutí lhůty až do září 2001 za účelem uzavření dohodnutého smíru.

25. Dne 6. září 2001 vzal stěžovatel žalobu zpět. Rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 20. září 2001 nabylo právní moci dne 25. října 2001.

3. Řízení o zaplacení částky 138 370 Kč²

26. Dne 20. dubna 1995 podal stěžovatel u Městského soudu v Brně návrh na vydání platebního rozkazu, na jehož základě měla být R. H. uložena povinnost uhradit částku ve výši 138 370 Kč.

27. Požadovaný platební rozkaz byl vydán dne 28. srpna 1995. R. H. proti němu podal dne 21. prosince 1995 odpor, čímž bylo zahájeno soudní řízení.

28. Od 19. dubna 1996 do 11. dubna 1997 se konala čtyři ústní jednání. Při posledním jednání rozhodl soud o přerušení řízení do pravomocného rozhodnutí ve shora uvedeném řízení (ve věci zaplacení částky 152 985 Kč).

29. Dne 12. května 1997 podal stěžovatel odvolání, o němž Krajský soud v Brně dne 18. března 1998 rozhodl tak, že napadené rozhodnutí změnil s tím, že není důvodu pro přerušení řízení.

30. Dne 8. července 1998 byl soudce městského soudu na vlastní žádost vyloučen z projednávání věci, k čemuž se rozhodl na základě urážlivé stížnosti podané stěžovatelem Ministerstvu spravedlnosti.

31. Další ústní jednání se konalo dne 14. ledna 1999. Jednání konané dne 9. března 1999 bylo odročeno za účelem vypracování znaleckého posudku. Ten byl předložen dne 14. června 1999. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěry znalce a požádal o doplnění posudku.

32. Na jednání dne 3. února 2000 vznesl stěžovatel námitku podjatosti soudce, která byla dne 7. dubna 2000 krajským soudem zamítnuta.

33. Dne 20. června 2000 zamítl městský soud námitku podjatosti podanou proti znalci; ten se dne 9. září 2000 vyjádřil k návrhům stěžovatele.

² Přibližně 4 364 €.

34. Na jednání dne 24. října 2000 požádal stěžovatel o vypracování revizního znaleckého posudku. Dne 11. prosince 2000 byl ustanoven nový znalec.

35. Právní zástupkyně obou stran dne 23. března 2001 uvědomily soud o možnosti smírného řešení sporu a požádaly za tímto účelem o poskytnutí lhůty do srpna 2001.

36. Dne 6. září 2001 vzal stěžovatel žalobu zpět. Rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 20. září 2001 nabylo právní moci dne 19. října 2000.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

37. Příslušné vnitrostátní právo a praxe jsou popsány v rozsudku *Hartman proti České republice* (č. 53341/99, § 43-51, ESLP 2003-VIII).

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

38. Stěžovatel tvrdí, že délka řízení byla v daném případě v rozporu se zásadou „přiměřené lhůty“ zakotvenou v článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

A. K přijatelnosti

1. Námitka týkající se délky řízení vedeného proti České lékařské komoře

39. Vláda se domnívá, že případ stěžovatele je třeba odlišit od věci *Van Marle a ostatní proti Nizozemsku* (rozsudek ze dne 26. června 1986, série A č. 101), neboť krajský soud se měl v projednávaném případě zabývat právní stránkou věci, a to zejména souladem napadeného rozhodnutí se zákonem, a nikoli posuzovat podmínky nezbytné pro výkon povolání. Podle vlády je tedy článek 6 odst. 1 Úmluvy na danou věc použitelný.

Soud se s tímto konstatováním ztotožňuje.

40. Vláda uvádí, že předmětné řízení začalo dne 15. ledna 1998, tedy v den, kdy stěžovatel podal u krajského soudu žalobu proti rozhodnutí lékařské komory ze dne 10. června 1995, a skončilo dne 29. prosince 2000, kdy nabyl právní moci rozsudek ze dne 30. listopadu 2000.

Soud připomíná, že lhůta, jejíž přiměřenost má být posouzena, může v občansko-právních věcech začít běžet ještě před samotným podáním návrhu k soudu na rozhodnutí ve sporu.

V daném případě se spor týká soudního řízení a předcházejícího řízení vedeného před profesní komorou v postavení orgánu veřejné moci; stěžovatel se totiž na příslušný soud nemohl obrátit dříve, než byl jeho návrh komorou projednán. Doba, po kterou se uplatní

článek 6 odst. 1, tedy pokrývá celé předmětné řízení (viz *mutatis mutandis* rozsudek ve věci *Schmidtová proti České republice*, č. 48568/99, § 55 a 56, ze dne 22. července 2003).

41. Rozhodné období tedy začalo dne 3. června 1994, kdy stěžovatel podal lékařské komoře novou žádost o osvědčení, a skončilo jejím rozhodnutím ze dne 28. července 2001. Trvalo tedy více než sedm let pro tři stupně řízení, v nichž některé orgány rozhodovaly dvakrát.

42. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud rovněž nezjistil žádný jiný důvod, pro který by měla být stížnost prohlášena za nepřijatelnou.

2. Námitka týkající se délky řízení o zaplacení částky 152 985 Kč

43. Rozhodné období začalo dne 20. ledna 1994 a skončilo rozhodnutím o zastavení řízení ze dne 20. září 2001. Trvalo tedy sedm let a osm měsíců pro tři stupně soudní soustavy, přičemž dva soudy rozhodovaly dvakrát.

44. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud rovněž nezjistil žádný jiný důvod, pro který by měla být stížnost prohlášena za nepřijatelnou.

3. Námitka týkající se délky řízení o zaplacení částky 138 370 Kč

45. Rozhodné období začalo dne 20. dubna 1995 a skončilo rozhodnutím o zastavení řízení ze dne 20. září 2001. Trvalo tedy šest let a pět měsíců pro jeden stupeň soudní soustavy; mezitím byly soudu vyššího stupně podány dva návrhy procesní povahy.

46. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud rovněž nezjistil žádný jiný důvod, pro který by měla být stížnost prohlášena za nepřijatelnou.

B. K odůvodnění

47. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení hodnotí na základě okolností daného případu a s ohledem na kritéria plynoucí z jeho vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a postup příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro dotčené osoby (viz z mnoha dalších *Frydlender proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII; *Hartman proti České republice*, viz výše, § 73).

1. Námitka týkající se délky řízení vedeného proti České lékařské komoře

48. Řízení probíhalo na třech stupních více než sedm let, přičemž některé orgány ve věci rozhodovaly dvakrát (viz § 41).

49. Dle názoru vlády postupoval Krajský soud v Brně při projednávání věci bez průtahů. Řízení se zkomplikovalo až před Ústavním soudem; tuto prodlevu však lze tolerovat, neboť celková délka řízení nebyla nepřiměřená.

50. Stěžovatel tvrdí, že lékařská komora mu měla vydat osvědčení ve lhůtě patnácti dnů a že nikdy nebyl informován o důvodech vedoucích k závěru o porušení lékařské etiky.

51. Soud připouští, že nejprve bylo nutné vyřešit otázku soudního přezkumu rozhodnutí lékařské komory, což mělo za následek určité zdržení při přijímání konečného rozhodnu-

tí. Dodává však, že stěžovatel k délce řízení nepřispěl a že věc pro něj byla nezanedbatelného významu.

52. Za těchto okolností a ve světle kritérií plynoucích z vlastní judikatury dospěl Soud k závěru, že v tomto případě nebyl požadavek na „přiměřenou délku řízení“ dodržen.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

2. Námitka týkající se délky řízení o zaplacení částky 152 985 Kč

53. Řízení probíhalo na třech stupních více než sedm let a osm měsíců, přičemž některé orgány rozhodovaly dvakrát (viz § 43).

54. Vláda k tomu poznamenává, že stěžovatel v průběhu řízení podal několik návrhů na vydání předběžného opatření a že bylo nezbytné shromáždit určité množství důkazů. Stěžovatel rovněž nepostupoval dostatečně rychle při úhradě poplatků z dovolání. Vláda tvrdí, že v řízení nedošlo k podstatným průtahům, a hodnocení celkové délky ponechává na uvážení Soudu.

55. Stěžovatel tvrdí, že s ohledem na délku řízení raději přistoupil na smír a přijal částečnou úhradu požadované částky.

56. Soud poukazuje na to, že se v řízení vyskytlo několik období nečinnosti, zejména časová prodleva mezi podáním stěžovatelova odvolání v březnu 1995 a rozhodnutím odvolacího soudu vydaným v únoru 1997, a že Nejvyššímu soudu trvalo jeden rok a čtyři měsíce, než zjistil, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatek.

57. Na základě skutkových okolností případu posuzovaných ve světle argumentů předložených stranami a s ohledem na vlastní judikaturu v této oblasti dospěl Soud k závěru, že celková délka předmětného řízení nesplňuje požadavek na „přiměřenou délku řízení“.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

3. Námitka týkající se délky řízení o zaplacení částky 138 370 Kč

58. Řízení probíhalo na jednom stupni šest let a pět měsíců; mimoto byly soudu vyššího stupně podány dva návrhy procesní povahy (viz § 45).

59. Podle vlády se nejednalo o složitý případ, bylo však třeba dát vypracovat znalecký posudek. Délku řízení ovlivnil sám stěžovatel, když zpochybnil nestrannost soudce a soudního znalce.

60. Stěžovatel tvrdí, že s ohledem na délku řízení raději přistoupil na smír a dosáhl částečného uspokojení.

61. Třebaže lze stěžovateli přičíst k tíži jisté průtahy v řízení, Soud se domnívá, že jeho chováním nelze odůvodnit celkovou délku řízení.

62. Za těchto okolností a ve světle kritérií vyvozených z vlastní judikatury Soud dospěl k závěru, že stěžovatelova věc nebyla projednána v přiměřené lhůtě.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 13 ÚMLUVY

63. Stěžovatel rovněž namítá, že neměl k dispozici účinný právní prostředek nápravy nepřiměřené délky předmětných řízení. V tomto směru odkazuje na článek 13 Úmluvy, který zní:

„Každý, jehož práva a svobody přiznané (...) Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.“

64. Vláda toto tvrzení nezpochybňuje.

A. K přijatelnosti

65. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud rovněž nezjistil žádný jiný důvod, pro který by měla být stížnost prohlášena za nepřijatelnou.

B. K odůvodněnosti

66. Soud se již v minulosti zabýval případy, v nichž byly řešeny obdobné otázky jako v této věci a v nichž dospěl k závěru o porušení článku 13 Úmluvy (výše uvedený rozsudek ve věci *Hartman proti České republice*, § 81-84).

67. Po posouzení dané věci dospěl Soud k názoru, že vláda nepředložila žádnou skutečnost či tvrzení, které by v tomto případě mohly vést k odlišnému závěru.

68. Soud má tudíž za to, že článek 13 Úmluvy porušen byl.

III. K OSTATNÍM TVRZENÝM PORUŠENÍM ÚMLUVY

69. Stěžovatel s poukazem na články 13 a 18 Úmluvy namítá, že si z důvodu nevydání osvědčení nemohl otevřít vlastní lékařskou praxi a vykonávat svobodně své povolání.

70. Soud předně uvádí, že stěžovatel požadované osvědčení obdržel v roce 2001 (viz § 14). Zároveň poznamenává, že Úmluva nezaručuje právo na výkon určitého povolání. Dopad délky prvního řízení na profesní život stěžovatele byl zohledněn v rámci posuzování významu řízení pro stěžovatele (viz § 51).

71. Za daných okolností Soud nepovažuje za nutné se k této otázce vyjadřovat.

IV. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

72. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

73. Stěžovatel požaduje náhradu materiální škody ve výši 2 500 000 Kč, tj. přibližně 83 500 €, která má odpovídat ušlému zisku mezi červencem 1995 a červencem 2001 vzhledem k tomu, že si nemohl otevřít svou vlastní lékařskou praxi.

74. Vláda namítá, že existence příčinné souvislosti mezi uváděnou škodou a nepřiměřenou délkou prvního řízení nebyla dostatečným způsobem prokázána a že stěžovatel mohl bezpochyby působit jako lékař v pracovním poměru nebo vykonávat jinou výdělečnou činnost.

75. Soud uvádí, že materiální škoda, jejíž náhradu stěžovatel požaduje, je čistě spekulativní povahy, jelikož nelze s jistotou říci, že by stěžovatel osvědčení obdržel již v červenci 1995 zejména s ohledem na skutečnost, že lékařská komora v kladném rozhodnutí ze dne 28. července 2001 zohlednila absenci stížností na stěžovatele během posledních pěti let. Jak ostatně uvádí vláda, stěžovatel v uvedeném období nebyl zbaven příjmů.

Z těchto důvodů Soud požadavek na náhradu materiální škody zamítá. Naopak má ale za to, že je na místě přiznat stěžovateli částku ve výši 8 000 € z důvodu morální újmy způsobené nepřiměřenou délkou tří řízení, která vedl, přičemž zejména první z nich pro něj mělo značný význam.

B. Náklady řízení

76. Stěžovatel požaduje částku 152 985 Kč (přibližně 5 110 €) z titulu náhrady nákladů řízení před vnitrostátními soudy a dále částku 138 370 Kč (4 622 €) odpovídající nákladům „vynaloženým na získání osvědčení“.

77. Vláda uvádí, že tyto požadavky jsou přehnané a neurčité. Zároveň namítá, že požadované náklady nebyly vynaloženy s cílem zabránit porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy nebo takové porušení napravit, a poznamenává, že skutečná výše nákladů nebyla prokázána žádným odpovídajícím dokladem.

78. Soud uvádí, že stěžovatel v daném případě nepředložil žádné potvrzení ani podklady, na jejichž základě by bylo možné vypočítat náklady řízení vynaložené před vnitrostátními soudy k zamezení tvrzenému porušení Úmluvy nebo jeho nápravě. Před Soudem nebyl právně zastoupen.

Za těchto okolností se Soud domnívá, že není důvodu přiznávat stěžovateli náhradu nákladů řízení (viz *mutatis mutandis* rozsudek ve věci *Karasová proti České republice*, č. 71545/01, § 46, ze dne 30. listopadu 2004).

C. Úroky z prodlení

79. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD

1. *prohlašuje* jednomyslně stížnost za přijatelnou v části týkající se nepřiměřené délky řízení a s tím související neexistence účinného právního prostředku nápravy a ve zbývajících částech za nepřijatelnou;
2. *rozhoduje* jednomyslně, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy u prvního a třetího řízení;
3. *rozhoduje* v poměru šesti hlasů proti jednomu, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy u druhého řízení;
4. *rozhoduje* jednomyslně, že došlo k porušení článku 13 Úmluvy u prvního a třetího řízení;
5. *rozhoduje* v poměru šesti hlasů proti jednomu, že došlo k porušení článku 13 Úmluvy u druhého řízení;
6. *rozhoduje* jednomyslně,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, z titulu morální újmy částku 8 000 € (osm tisíc euro) a dále případnou částku daně; tato částka bude převedena na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
7. *zamítá* jednomyslně v ostatním návrhu na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 14. června 2005 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ
tajemnice

J.-P. COSTA
předseda

V souladu s článkem 45 odst. 2 Úmluvy a s článkem 74 odst. 2 Jednacího řádu je k tomuto rozsudku připojeno odlišné stanovisko paní Mularoni.

J.-P. C.
S. D.

ODLIŠNÉ STANOVISKO SOUDKYNĚ MULARONI

Na rozdíl od většiny shledávám, že u druhého řízení nedošlo k porušení článku 6 odst. 1 a článku 13 Úmluvy.

Ačkoli toto řízení trvalo sedm let a osm měsíců pro tři stupně soudní soustavy, domnívám se, že průtahy v řízení v době od 25. dubna 1997 do 11. února 1999 nelze klást k tíži žalovanému státu, nýbrž stěžovateli, kterému trvalo téměř dva roky, než splnil svou povinnost zaplatit soudní poplatek.

Dále mám za to, že období od 1. prosince 2000 do 25. října 2001 nelze brát v úvahu v rámci posuzování délky řízení. Právní zástupkyně stěžovatele totiž dne 1. prosince 2000 učinila návrh na smírné řešení sporu a v březnu roku 2001 obě strany shodně požádaly soud o poskytnutí lhůty do září 2001 k uskutečnění dohodnutého smíru.

K třetímu řízení, u nějž jsem dospěla k závěru, že byl porušen článek 6 odst. 1 a článek 13 Úmluvy, bych chtěla dodat, že období od 23. března 2001 do 19. října 2001 nelze zohlednit při posuzování délky řízení, protože právní zástupkyně obou stran dne 23. března 2001 požádaly o poskytnutí lhůty do srpna roku 2001, aby mohly spor řešit smírem a stěžovatel svou žalobu dne 6. září 2001 vzal zpět.